

fineste og kærligste af dem alle, hvem Samlivet med en smuk Garderofficer havde brutaliseret, saa hun nu levede et tøjlesløst Liv i det sletteste Selskab. Skulde det nu times hende selv engang at sidde som en forpjusket Høne og le af sin lange, dybe Drøm om Lykke? — Men da vilde hun hellere dø.

Hun lukkede Vinduesskodderne i med en skudrende Bevægelse og tændte Lys. Hun var kommen til at fryse og vilde skynde sig i Seng. Men de mørke Tanker blev ved at flagre om hendes Lykke som Natsværmere omkring et Lys og lod sig ikke forjage. Da hun sad foran Spejlet i sin Natdragt og plukkede Naalene ud af sit Haar, sank Hænderne tungt ned i hendes Skød og blev liggende der.

Hvorfor skulde netop hun blive den ene af Tusinde, hvem Kærlighedsdrømmen ikke skuffede? Tilmed kendte hun i Grunden slet ikke sin tilkommende Mand. For det var jo saadan, at hun alligevel igen havde taget fejl af sine Følelser eller været troløs imod dem. Det var jo en hel anden Mand, hun var kommen til at holde af. Den Torben Dihmer, hun i alle disse Aar havde længtes efter, ham havde hun allerede halvvejs glemt. Det var denne underligt stille og barske Fremmede, hun nu elskede og havde knyttet sin Skæbne til efter blot at have været sammen med ham en eneste Aften.